

Sygn. akt I PK 321/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa J. C.
przeciwko [...] Spółce [...] SA [...] w S.
o podwyższenie renty wyrównawczej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 kwietnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 29 sierpnia 2013 r., sygn. akt IX Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 29 sierpnia 2013 r. Zarzucono naruszenie: 1) art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. „polegające na braku odniesienia się przez Sąd Okręgowy do całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i nieuwzględnieniu przy orzekaniu całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, a to opinii biegłego sądowego A. B. z 25 października 2012 r. oraz opinii uzupełniającej tego biegłego z 12 lutego 2013 r. dopuszczonej jako dowody w sprawie przez Sąd Rejonowy w P. na rozprawie 7 marca 2012 r., co skutkowało tym, że sąd drugiej instancji pominął część zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz zaniechał poczynienia ustaleń koniecznych do rozstrzygnięcia sprawy i nie rozpoznał wszystkich materialnoprawnych aspektów

sprawy i ustalił podstawę faktyczną rozstrzygnięcia niezgodnie z prawem procesowym”, 2) art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. „polegające na zaniechaniu dokonania przez Sąd Okręgowy własnych ustaleń faktycznych, czy to przez wskazanie w uzasadnieniu wyroku jakie fakty sąd uznaje za ustalone i z jakiej przyczyny, czy też przez wskazanie, że Sąd Okręgowy posłużył się ustaleniami sądu I instancji, uznając je za własne w sytuacji, gdy podstawą wyroku muszą być ustalenia faktyczne dokonane przez sąd drugiej instancji”, 3) art. 5 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i art. 212 § 1 i 2 k.p.c. w zw. art. 391 § 1 k.p.c. „przez ich niezastosowanie, polegające zaniechaniu pouczenia powoda - pomimo jego nieporadności - o celowości ustanowienia pełnomocnika, co skutkowało przeprowadzeniem ograniczonego postępowania dowodowego i brakiem należytego prowadzenia postępowania i dowodzenia faktów istotnych dla sprawy”. W ocenie skarżącego skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna spełniająca wymagania z art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu (postanowienie SN z 13 listopada 2008 r., II UK 228/08, LEX nr 564794). Na tym etapie ustala się przede wszystkim, czy zachodzą okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, co ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Z przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty na poparcie tego twierdzenia. Skarżący winien w wywodzie

prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości (postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 336/07, LEX nr 846126). Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (niepublikowane postanowienia SN z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07 i z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07 oraz z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁴ § 1 pkt 3 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (postanowienia SN z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07 niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109).

W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (przykładowo wyroki SN z 13 października 1987 r. II URN 228/87, PiZS 1988 nr 7, s. 62, 17 maja 1974 r., I CR 100/74, LEX nr 7497, postanowienie SN z 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4, poz. 64). Po drugie, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdzono wyraźnie między innymi, że „sąd merytoryczny prawidłowo dla wyjaśnienia spornej okoliczności przyczyn pogorszenia stanu zdrowia powoda przyjął wydaną w sprawie opinię biegłego z zakresu chorób płuc. Biegły jednoznacznie stwierdził, iż pogorszenie stanu zdrowia powoda nie jest wynikiem choroby zawodowej pylicy płuc oraz wykluczył związek przyczynowym pomiędzy stwierdzonym u powoda upośledzeniem funkcji układu oddechowego spowodowanym chorobą płucną POCHP a chorobą zawodową. Biegły wyjaśnił, iż choroba płucna POCHP jest niezawodowego pochodzenia, a pylica płuc przebiega u powoda bezobjawowo”. W dalszej części uzasadnienia stwierdzono z kolei, że „powód, pomimo prawidłowego pouczenia przez Sąd, nie widział potrzeby dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego. Powód nie zgłosił również takiego wniosku po wydaniu opinii przez

biegłego A. R., pozostając w subiektywnym przekonaniu, że posiada szerszą wiedzę o związku jego aktualnego stanu zdrowia z chorobą zawodową opartą na informacjach z Internetu. Jednocześnie Sąd I instancji uznając dowód z opinii biegłego sądowego za przekonujący i dostateczny dla rozstrzygnięcia w sprawie, nie miał obowiązku pouczenia powoda o możliwości składania dalszych wniosków dowodowych i zastępowania w tym względzie inicjatywy dowodowej strony. Granice obowiązku przeprowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza ocena, czy sporne okoliczności sprawy zostały dostatecznie wyjaśnione [...]. Dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń co do aktualnego stanu zdrowia powoda nie zmienia posiadane przez powoda orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w R. z 2 lipca 2010 r. zaliczające go do znacznego stopnia niepełnosprawności od maja 2010 r., z którym powód konsekwentnie wiązał zmianę stosunków wywołaną pogorszeniem stanu zdrowia. Rozpoznanie występowania niepełnosprawności oparte jest na odmiennych kryteriach i stosuje się do realizacji celów określonych ustawą z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Dodatkowo biegły sądowy w pisemnej opinii uzupełniającej podał, że stwierdzony u powoda znaczny stopień niepełnosprawności jest skutkiem postępującego charakteru chorób układu oddechowego niezawodowego pochodzenia”.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu Najwyższego, nie ma jakichkolwiek podstaw do twierdzenia, że skarga jest oczywiście uzasadniona i powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.

[aw]